

Isabelles vakantie aan de zonnige Portugese kust wordt nog leuker wanneer ze de
vrijgevochten surfer Victor ontmoet. Maar dan slaat het noodlot toe...

LINDA VAN RIJN VILLA ALGARVE

THRILLER

Villa Algarve

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Villa Algarve

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

PROLOOG

WAS HET NIET MOOI, BEDACHT HIJ TOEN HET LAATSTE gravel onder zijn voeten verkrumelde en de zee de lucht werd en andersom, dat de dood zich aandienende als de ultieme vrijheid. Hoe hij hier zweefde, in het luchtledige, met niets dan zijn eigen lichaam, zijn ledematen die hij een voor een voelde, zijn hoofd nog zo helder – vrijer had hij zich nooit gevoeld, was hij misschien ook nooit geweest. Hij had niets meer om zich zorgen om te maken, geen verwachtingen om aan te voldoen. Hoe vaak had hij zichzelf niet in die positie gewenst? Nog maar een paar

tellen, dan zou de zwaartekracht het van hem winnen en zou zijn lichaam met duizelingwekkende kracht kapot slaan op de punt van de rots die hij nog maar zo kort geleden had bewonderd om zijn vorm, zijn kleur, zijn ruige gelaagdheid, zijn algehele schoonheid. Was het gisteren dat hij ernaartoe was gezwommen? De dag ervoor? Tijd was vervaagd. Deed er niet meer toe. Had er misschien wel nooit toe gedaan.

Wat had er eigenlijk wel toe gedaan? Met de dood op zo korte afstand was het een relevante vraag, en tegelijk helemaal niet. Alles zou straks over zijn, verloren, opgelost in... Ja, in wat eigenlijk? Niets, was zijn overtuiging altijd geweest. Maar het was makkelijk overtuigingen opdoen als het onderwerp ervan niet echt aan de orde was. Zou er echt niets zijn? Hij wist niet of hij hoopte van wel of van niet.

Dat cliché van die film die voorbijtrok in de laatste momenten was trouwens niet waar. Er was helemaal niets. Geen beelden van zijn kleutertijd, geen filmpjes van zijn voetbalwedstrijden of zijn diploma-uitreiking, of van de opgeluchte blikken van zijn leraren toen ze eindelijk van hem af waren. Niets van zijn familie of zijn vrienden ook. Vreemd eigenlijk. Die waren toch belangrijk geweest.

Verwonderd stelde hij vast hoe de g-krachten op zijn lichaam inwerkten. Ademhalen ging niet als je zo snel naar beneden stortte. Misschien zou hij de rotpunt wel

missen en in het water landen. Onbewust bewoog hij wild met zijn armen en benen, alsof hij daarmee zijn koers kon verleggen. Alsof het nog uitmaakte ook. Het water was hier ondiep, hij zou een meter onder het wateroppervlak nog steeds het keiharde gesteente tegenkomen. Hij had hier vaak genoeg gezwommen om te weten dat hij geen schijn van kans maakte.

Vaag drongen nog geluiden tot hem door. Gegil. Vanaf het strand? Vanaf de rots? Of verbeeldde hij zich alleen maar dat hij iets hoorde? Het geluid kon net zo goed van hemzelf komen, zijn mond was open.

Zijn gedachten maakten een sprong. Het meisje. De vrouw. Zou ze het jammer vinden? Hij wel. Zij vast ook. Hoe ze naar hem keek, hij wist echt wel wat dat betekende. Ze was bezig verliefd te worden. Verlangen trof hem. Verlangen naar haar fijne gezicht, haar dikke haar, haar geur, haar lippen. Het had mooi kunnen zijn.

Nog één keer opende hij zijn ogen. Hij keek omhoog, maar het licht trof hem en er was niets meer te zien. Zou iemand erachter komen? Dat was de laatste gedachte die zijn hersenen ooit zouden hebben.

Zou iemand ooit de waarheid ontdekken?

INKIJKEXEMPLAAR

DEEL 1

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

DE ZON VERLICHTTE DE ZANDSTENEN ROTSSEN DIE hoog boven het wild golvende water van de oceaan uit-torenden. Het beige gesteente veranderde in het zon-licht in goudgeel, onderbroken door de vele schaduwen op plekken waar de elementen de rotsen in grillige vor-men hadden geslepen. Isabelle van Duren had bij een strandje onderweg een beker verse jus d'orange gekocht en terwijl ze haar blik genietend over het spektakel van de natuur liet glijden, nam ze kleine slokjes van haar sap. De zon brandde op haar haar, maar gelukkig stond er

een briesje vanaf zee dat de temperatuur wat aangena-
mer maakte.

Diep snoof ze de zilte lucht in zich op. Vlakbij krijsten
meeuwen zo groot als roofvogels. Brutaal drongen de
beesten zich op aan iedereen die op het idee was geko-
men op het strand te picknicken. Grinnikend keek Isa-
belle toe hoe een van de vogels triomfantelijk wegvloog
met een sandwich in zijn snavel, op het strand bleef een
Britse vrouw met een beteuterde blik achter. Haar twee
vriendinnen lagen dubbel van het lachen.

Isabelle sloot haar ogen, verplaatste haar zonnebril
naar haar haar en draaide haar gezicht naar de zon. Ze
was pas drie dagen geleden aangekomen aan de Portugese
Algarve, maar toch had ze het idee dat ze hier al weken
verbleef. ‘Waarom zijn we hier niet veel eerder geweest?’
had ze op dag één al tegen Sanne gezegd, een van haar
beste vriendinnen en haar favoriete reismaatje. De prach-
tige rotsformaties, de spectaculaire golven van de oceaan,
de oogstrelend mooie villa’s in de omgeving – dat was
nog maar het begin van alles wat prachtig was aan de
Algarve. *Dicht bij het mooiste strand van Portugal*, had er
in de advertentie van hun huurappartement gestaan. Dat
had Isabelle een marketingpraatje geleken, tot ze een eer-
ste blik op het strand Praia da Marinha had geworpen en
de waarheid van die aanprijzing moest erkennen. De
prachtige baai was aan drie kanten door rotsen omgeven

en je kon er alleen komen via een wandelpad en een paar steile trappen. Als je van boven op de rots naar beneden keek, leek het strand zo te zijn weggelopen uit een natuurfilm.

‘Omdat jij nooit wilde’, had Sanne haar fijntjes helpen herinneren toen ze haar vraag waarom ze nooit eerder hier waren geweest hardop had gesteld.

Dat klopte, moest Isabelle schoorvoetend toegeven. Inmiddels was ze begin de dertig, maar toen ze jonger was, was ze van mening geweest dat een reis pas een reis was als je er minstens tien uur voor had gevlogen. Ze had er geen spijt van, want met die instelling had ze alle werelddelen inmiddels bezocht en dat had haar een hoofd – en fotoboeken – vol mooie herinneringen en ontmoetingen opgeleverd. Van duizelingwekkende wandeltochten in het Andesgebergte tot slapen in een tent in Afrikaanse wildparken: ze had het allemaal gedaan. Maar van Europa had ze tot haar schaamte relatief weinig gezien. In de jaren met Koen was ze niet verder gekomen dan telkens hetzelfde vakantiehuis in Frankrijk, waar hij als kind al met zijn ouders kwam. Toen ze had voorgesteld eens ergens anders heen te gaan, of een keer Italië of Spanje te bezoeken, had hij haar voor gek verklaard. ‘Hier heb je toch alles wat je nodig hebt?’ was zijn reactie geweest, waarmee hij bedoelde dat er een zwembad was en een supermarkt op loopafstand – en met een uurtje

was je op het strand. Dat een andere bestemming leuk en avontuurlijk kon zijn, wilde er bij hem niet in. Na heel vaak dezelfde discussie met hem te hebben gevoerd, had Isabelle zich er maar bij neergelegd. Ze had haar heil gezocht in stedentrips met Sanne of andere vriendinnen. Toen de relatie met Koen na drie jaar over was gegaan, had ze eigenlijk het vliegtuig naar een verre bestemming willen pakken, maar ze wilde niet alleen en het ontbrak veel van haar vriendinnen aan tijd, geld of, doordat ze kinderen hadden gekregen, simpelweg gelegenheid om met haar mee te gaan. Sanne had uiteindelijk voorgesteld om een week naar Portugal te gaan, meer vakantiedagen had haar vriendin namelijk niet. Isabelle had ingestemd, allang blij dat ze er even uit kon.

De breuk met Koen was haar niet in de koude kleren gaan zitten en daar kwam bij dat het op haar werk drukker dan ooit was. Sinds een collega zich voor langere tijd ziek had gemeld, was haar agenda als fysiotherapeut helemaal volgeboekt en vaak kwam ze 's avonds niet verder dan op de bank hangen en in slaap vallen voor een Netflix-serie.

Dichtbij klonk het schorre gekras van een meeuw en Isabelle opende snel haar ogen. Haar gedachten verdwenen naar de achtergrond. De vogel keek haar vanaf een meter afstand onderzoekend aan, zijn kopje scheef, zijn ogen scherp op haar gericht. Glimlachend gebaarde ze

het beest om wat meer afstand te nemen, maar hij bleef gewoon staan, gewend als hij was aan mensen. Uiteindelijk kwam de vogel blijkbaar tot de conclusie dat er niets te halen viel en vloog weg. Iets verderop brak een grote golf tegen de onderkant van een hoge rots, het water spatte schuimend op. Uit de explosie van wit doemde een donkere figuur op, die ondanks de kracht van het water soepel naar het strand surfte. In het ondiepe water sprong hij van zijn surfboard, klemde het onder zijn arm en draaide zich richting de zee. Isabelle keek toe met een rilling op haar rug. Ooit had ze in Australië een paar surflessen genomen, om tot de conclusie te komen dat ze liever aan land bleef. Een stukje zwemmen in rustige zee was tot daaraan toe, met een bodyboard spelen in wat kleine golven ging ook nog wel, maar de joekels van golven bedwingen op een surfboard was veel moeilijker dan het eruitzag. Voor haar gevoel was ze tijdens die lessen een paar keer bijna verdronken – iets wat, als ze haar instructeur mocht geloven, in werkelijkheid reuze meeviel – en daarna had ze zich beperkt tot toekijken hoe de ervaren surfers duizelingwekkende stunts uithaalden op het metershoog opgestuwde water. Hier in Portugal waren de golven iets minder hoog, maar nog steeds was het geweldig om naar de surfers te kijken. Al bonsde Isabelles hart af en toe in haar keel als ze zag hoe de jonge mannen en vrouwen zo dicht bij de rotsen kwamen dat ze bang was dat ze

ertegen te pletter zouden slaan. Wat natuurlijk niet gebeurde, het groepje dat vandaag z'n kunsten vertoonde in de zee was duidelijk ervaren.

'Hé!' Er klonk een plof toen Sanne zich naast Isabelle op de handdoek liet vallen. 'Hier, deze is voor jou.' Sanne overhandigde haar een pakketje aluminiumfolie. Isabelle voelde haar maag rommelen toen ze het openvouwde en een sandwich aantrof die ruim was belegd met kipfilet, avocado en een mayonaise-achtige saus die Sanne zelf had gemaakt. Het had grote voordelen om op vakantie te gaan met iemand die in het dagelijks leven als kok werkte. Ook al stelde de keuken in hun huurappartementje weinig voor, Sanne wist er toch de heerlijkste ontbijtjes en lunches uit tevoorschijn te toveren. Isabelle was ervan overtuigd dat haar vriendin ook een prachtig driegangendiner op tafel zou kunnen zetten, maar Sanne had ook vakantie en bovendien wemelde het in de omgeving van de lekkere restaurants.

Genietend nam ze een hap van haar sandwich, joeg weer een opdringerige meeuw weg en gaf Sanne de beker jus d'orange die ze voor haar had meegenomen. 'Wat zullen we vandaag gaan doen?' vroeg ze vervolgens.

'Hier zitten, bruin worden en zwemmen als we dreigen aan te branden?'

Isabelle grinnikte. 'Klinkt als een topidee.'

'Ik heb ook even gezocht naar een leuk tentje voor de

lunch', zei Sanne. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en liet Isabelle foto's zien van een klein restaurant aan zee, prachtige schotels fruits de mer en een eigenaar met een brede glimlach en een verweerd gebit. 'Ziet er geweldig uit', concludeerde Isabelle. 'Zal ik reserveren?' Ze nam de naam over op haar telefoon en belde het nummer dat Google voor haar vond. 'Twee uur?' vroeg ze terwijl de verbinding tot stand kwam. Sanne knikte en Isabelle reserveerde in het Engels een tafeltje. Daarna hing ze op en keek naar de tijd, om vervolgens te concluderen dat ze nog ruim drie uur hadden voor ze in het restaurant werden verwacht. Ze at haar broodje op en trok daarna haar linnen zomerjurkje uit. Ook al was het eind mei, haar huid was nog winterbleek en snakte naar wat zon. Het was niet dat het in Nederland aan mooi weer had ontbroken, maar de lange werkdagen hadden ook wat dat betreft hun tol geëist. Vaak genoeg had ze zich voorgenomen na het werk te gaan fietsen, wandelen of naar het strand te gaan, maar het was er veel te weinig van gekomen.

Dat moest anders, besloot ze terwijl de zonnestralen haar huid aanraakten. Ze moest vaker naar buiten, ontspanning opzoeken. De zon ook. De warmte en het licht hier deden haar zo goed dat ze zich beter voelde dan in maanden het geval was geweest. Ze was bijna vergeten hoe het was om licht en zorgeloos te zijn, om zin te hebben in de dag, om met onbekenden te kletsen en zelfs wat

te flirten. Pas nu die lichtheid terugkwam, beseftte ze hoe zwaar haar gemoed de laatste tijd was geweest. Voor het eerst had ze het idee – bijna vijf maanden na de breuk met Koen – dat ze er weer was. Dat niet alleen de praktische kant was afgehandeld, maar dat ze er ook emotioneel weer bovenop begon te komen. Dat praktische was sowieso het makkelijke deel geweest. De verkoop van hun ruime appartement in de binnenstad van Zwolle en de aankoop van een veel kleinere etage op een steenworp afstand daarvan had misschien een hoop geregeld betekend, maar daar was ze goed in. De makelaar bellen, papieren aanleveren – eerlijk gezegd had het haar ook afgeleid van het emotionele gedeelte van de breuk. Het mocht dan een gezamenlijke beslissing van haar en Koen zijn, dat betekende niet dat het makkelijk was. Na drie jaar samen, waarvan twee in hetzelfde huis, waren ze zo verweven met elkaar geraakt dat in het begin alles wat ze deed anders en nieuw had gevoeld. Van ontbijt tot verjaardagen: ze moest het opnieuw ontdekken, zo leek het wel. Het was niet de eerste keer dat een relatie stukliep, maar wel de eerste keer dat ze had samengewoond. En misschien ook wel de eerste keer dat ze echt van iemand had gehouden.

‘Waarom blijven jullie dan niet samen?’ had haar moeder meer dan eens gevraagd als Isabelle probeerde uit te leggen hoe ze zich na de breuk voelde. Haar moeder vond

het sowieso onbegrijpelijk dat haar dochter haar leven niet meer wilde delen met Koen, in wie ze de zoon had gevonden die ze nooit had gehad. Isabelle begreep het, en ze begreep ook dat Koen nog steeds weleens bij haar moeder langsging. Die twee hadden een enorme klik, soms was het bijna eng om te zien hoeveel ze op elkaar leken. Ze hadden dezelfde humor, hielden van dezelfde muziek en films en hun 'doe maar gewoon'-mentaliteit kwam ook overeen. Toen Isabelle een keer had voorgesteld naar een chic, en duur, restaurant te gaan, hadden haar moeder en Koen haar allebei met grote verwondering aangekeken. Koen vond sowieso dat je prima thuis kon eten en begreep niet waarom zijn vriendin het leuk vond om zoveel geld aan een restaurant uit te geven.

In het begin hadden ze nog wel gelachen om hun verschillen, en gezegd dat ze elkaar aanvulden, maar gaandeweg had Isabelle zich gerealiseerd dat Koen haar niet gelukkig maakte, en andersom. Zij kon zijn 'lekker thuis'-gevoel niet waarderen, hij op zijn beurt beperkte haar in haar wensen en dromen. Toen ze eens had gezegd dat ze misschien wel haar eigen praktijk als fysiotherapeut wilde openen en mensen in dienst wilde nemen, had hij geantwoord dat ze wel gek zou zijn om de zekerheid van een vaste baan op te geven. Ze hadden er zelfs ruzie over gekregen, waarin Isabelle hem had verweten dat hij een zekerheidszoeker was en hij haar dat ze nooit eens

tevreden kon zijn met wat ze had. Zo was het van kwaad tot erger gegaan, tot zij zich alleen maar aan zijn voorzichtige karakter had geërgerd en hij al begon te zuchten als zij iets wilde doen wat niet vooraf was besproken. ‘Nu kunnen we allebei nog iemand anders zoeken’, hadden ze gezamenlijk geconcludeerd. Waarmee ze bedoelden dat ze jong genoeg waren en geen kinderen hadden. Dat laatste vond Isabelle jammer, maar inmiddels was ze blij dat ze niet via een kind voor altijd aan haar ex verbonden zou zijn. Ze was misschien een illusie armer, haar vertrouwen in de liefde was ze niet verloren. Er zou wel weer iemand anders komen. En zo niet, dan kwam het ook wel goed.

Vluchtig dacht ze aan de stapel zelfhulpboeken en de uren aan podcasts die ervoor nodig waren geweest om die ogenschijnlijk luchtige conclusie te trekken. Toch was dat ook ergens goed voor geweest. De afgelopen maanden was ze meer gegroeid dan in de jaren ervoor het geval was geweest.

‘Hallo, waar zit jij met je hoofd?’ Een tikje van Sanne op haar arm en het grijnzende gezicht van haar vriendin haalden haar uit haar gedachten. ‘Je was echt heel ver weg.’

‘Sorry’, lachte Isabelle. Ze deed haar mond open om zich nader te verklaren, maar sloot hem toen weer. Eigenlijk had ze ook geen zin om te vertellen wat haar zo bezig had gehouden. Sinds de breuk had ze het al eindeloos met

Sanne en met haar andere vriendinnen over haar gevoelens, haar dromen, haar tekortkomingen en haar karakter gehad en ze had soms het idee dat alles al tien keer was gezegd, bedacht en geanalyseerd. Nu op vakantie zou het allemaal ongetwijfeld weer ter sprake komen, net als de gebeurtenissen die tot de relatiebreuk van Sanne, twee maanden na die van Isabelle, hadden geleid. Maar niet nu. Nu wilde ze genieten van de zon, het frisse zoute water, het warme zand onder haar voeten en het ultieme gevoel van vrijheid dat ze kreeg door alleen maar naar de surfers te kijken.

‘Kom mee’, zei ze, terwijl ze opstond en de aluminiumfolie van haar broodje tot een prop verfrommelde. ‘Jij en ik gaan de golven bedwingen. Wie er het eerst is!’

Gillend van de lach renden ze achter elkaar aan naar de zee, waar ze zich in de golven lieten vallen. Isabelle keek uit dat ze ver genoeg bij de rotsen vandaan bleef en ging kopje-onder, om daarna hoestend boven te komen. Ze streek haar natte haar uit haar gezicht, proefde het zout op haar huid en keek met een brede glimlach toe hoe Sanne haar voorbeeld volgde en in het schuim van een golf dook. Vanuit haar ooghoek zag ze een van de surfers op zich afkomen, tot hij een bocht maakte en zijn board op de golf richting het strand stuurde. Vluchtig ving ze zijn blik, toen wendde ze haar gezicht af en dook opnieuw kopje-onder in het verkoelende water.

‘Zullen we teruggaan naar het appartement?’

Loom opende Isabelle één oog toen de stem van Sanne haar wekte uit haar halfslaap. Ze tastte naar haar telefoon en zag dat het al bijna kwart voor één was. Ze moest toch langer zijn ingedommeld dan ze had gedacht.

Met moeite kwam ze overeind. ‘Ja, ik wil even douchen voor we naar het restaurant gaan.’ Ze stopte haar telefoon in haar tas, trok haar zomerjurkje weer aan en zette haar zonnebril op haar neus. Toen stond ze op om het zand van de grote hamamdoek af te kloppen die ze als strandlaken gebruikte. Al die tijd merkte ze niet dat er iemand niet ver bij haar vandaan stil was blijven staan en toen ze zich omdraaide, maakte haar hart een sprongetje van schrik.

‘Sorry’, zei de jongen – man, eigenlijk – die ze aan zijn wetsuit en postuur herkende als de surfer die ze eerder in het water had gezien. Hij was blijven staan om het bandje los te maken waarmee zijn surfboard via een touw aan hem was verbonden. Maar nu hij Isabelles aandacht had, keek hij naar haar.

Isabelle knikte. Een moment lang was het stil tussen hen en ze monsterde de man. Van dichtbij bleek hij half-lang blond haar te hebben dat net boven zijn nek in een losse knot was samengebonden. Zijn wangen werden gesierd door een baardje van een dag.

‘Ik zag je surfen’, zei ze, waarna ze zichzelf wel wat kon

aandoen voor die suffe zin. Ze gebaarde snel naar het water. ‘Die golven zien er hoog uit.’

Hij glimlachte een beetje en prutste verder aan het klittenband van het bandje. ‘Vanaf het strand lijkt het altijd meer dan het is. Als je er eenmaal in zit, merk je eigenlijk niet hoe hoog het water gaat. Dan is alleen snelheid nog belangrijk.’

‘Nou, met de snelheid zat het wel goed’, zei Isabelle. ‘Ik was nog bang dat jullie tegen die rots zouden botsen.’

‘Maak je geen zorgen.’ Opnieuw glimlachte hij, zijn mond schuin, zijn ogen wat samengeknepen. Nu pas zag ze dat aan het koordje om zijn hals een haaiantand hing, die daar alleen maar geplaatst leek te zijn om het cliché van de klassieke surfdude te versterken. ‘Dicht bij de rotsen is de stroming sterker en worden de golven hoger. Een beetje meer gevaar, maar ook meer avontuur.’ Hij trok nu één mondhoek helemaal omhoog. ‘Als dat geen metafoor voor het hele leven is, weet ik het ook niet meer.’

‘Mooi samengevat’, zei Isabelle met een lachje. ‘Je kunt trouwens goed surfen voor een Nederlander.’

‘Op de Noordzee was ik wel zo’n beetje uitgekeken. Ik woon al jaren hier.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Victor.’

Zijn vingers voelden koel, zijn handdruk stevig. ‘Isabelle’, antwoordde ze.

Hij knikte in de richting van Sanne, die bezig was haar spullen te pakken. ‘Zijn jullie hier op vakantie?’

Isabelle knikte, maar voor ze antwoord kon geven, klonk er een mannenstem boven hen. ‘Vic!’

Ook al werd ze niet geroepen, toch keek Isabelle omhoog langs de rots. Helemaal bovenaan, achter het hekje, stond een man die zijn blik op Victor gericht hield en hem gebaarde naar boven te komen. Victor keek heen en weer tussen hem en Isabelle. ‘Mijn broer’, zei hij toen. ‘Die vindt dat ik een halfuur geleden al met hem en mijn ouders op weg had moeten zijn naar een restaurant.’

‘Misschien moet je dan maar gaan.’

‘Ja.’ Hij had eindelijk het bandje losgekregen en tilde zijn surfboard nu onder zijn arm. ‘Fijne dag nog, Isabelle.’

Met soepele passen liep hij op blote voeten over het hete zand naar de trap die van het strand langs de rots omhoogliep. ‘Wie was dat?’ vroeg Sanne nieuwsgierig, alsof ze niet het hele gesprek al had gevolgd.

‘Victor’, antwoordde Isabelle.

‘Victor de surfer.’ Sanne had het talent om normale dingen met zo’n suggestieve stem uit te spreken dat het leek alsof je onmiddellijk in een bijzondere film was beland. Isabelle schoot in de lach.

‘Als hij je niet liep te versieren, ben ik een blind paard’, zei Sanne en ze ritste haar strandtas dicht. Nonchalant schudde ze haar blonde haar over haar schouders naar achteren. ‘Ga je mee?’

Met haar slippers in haar hand liep Isabelle achter Sanne aan naar boven. ‘Hij liep me niet te versieren’, zei ze tegen de rug van haar vriendin. ‘Jij denkt dat iedereen die meer dan twee woorden tegen me zegt meteen uit is op een spannend avontuurtje.’

‘Leer mij mannen kennen.’

Isabelle trok een gezicht, maar gaf geen antwoord. Ze keek omhoog langs de steile rotswand naar de plek waar de broer van Victor had gestaan. Nu leunde een gezinnetje van vier tegen het hekje. De vader probeerde een selfie te maken die zowel de gezinsleden als het uitzicht omvatte, wat zo te zien een ingewikkelde klus was.

De route omhoog was een hele klim en liep langs de rotswand, afgewisseld met platte stukken waar ze even bleven staan omdat de doorkijkjes naar de zee te mooi waren om te negeren. Dichtbij hielden de agaves en citroenrozen zich staande in het verzengende zonlicht, helemaal in de verte voeren jachten voorbij die vanaf deze afstand niet meer dan stipjes waren. Isabelle haalde haar telefoon tevoorschijn om een foto te maken, maar de schoonheid liet zich niet vangen in het schermpje van haar iPhone.

Uiteindelijk kwamen ze boven aan. Isabelle wierp nog één blik naar beneden, op het goudgele strand en de surfers die geen genoeg van de golven kregen. ‘Kom je?’ vroeg Sanne, die iets verderop stond en wat ongeduldig op haar

telefoon keek. ‘Als we nog willen douchen moeten we wel voortmaken.’

Isabelle knikte, maakte haar blik los van het uitzicht en liep samen met haar vriendin weg in de richting van het appartement, dat op maar vijf minuten lopen van het strand lag. Een gouden greep, zo bleek, nu ze zag hoe de hele weg richting het strand werd gevuld met een rij van auto’s die hoopten op een plekje op de overvolle parkeerplaats.

Ze bereikten hun appartement op de eerste verdieping van een klein complex, waarin Isabelle verder tot nu toe alleen nog maar gepensioneerde Britten had ontdekt. Ze knikte naar de buurvrouw die wegging terwijl zij aankwamen en wachtte tot Sanne de voordeur had geopend. Vlug sprong ze onder de douche en spoelde het zand en zout van haar lichaam. Daarna haalde ze een kort, lichtblauw jurkje uit de kast, dat soepel om haar slanke taille viel. Ze borstelde haar donkerbruine haar tot het glansde en liet het los over haar schouders golven. Daarna deed ze een klein beetje mascara op, keurde het resultaat in de spiegel en schoot in espadrilles met een sleehak. ‘Zullen we gaan?’ vroeg Sanne, die na haar was gaan douchen maar op wonderbaarlijke wijze toch eerder klaar was.

Ze stapten in de auto en reden via de bochtige binnenwegen waar Google Maps hen overheen stuurde naar weer een andere baai, waar een klein, wit restaurantje

leek over te hellen vanaf z'n plek op de rots. Het dakterras bood een geweldig uitzicht over de zee.

De restauranthouder die Isabelle van de foto herkende, heette hen welkom alsof ze oude vrienden waren en bracht hen naar een mooie tafel aan de rand van het dakterras. Ze bestelden wijn en zonder de kaart te hebben geraadpleegd vroeg Sanne om een schotel fruits de mer voor twee personen.

'Je kent me', zei ze met een grijns. 'Ik heb de kaart op internet al doorgespit.'

Een ober kwam de wijn brengen en ze proostten, Isabelle met een half glas omdat ze had aangeboden om terug te rijden. Net toen ze een slokje had genomen en haar glas terugzette, kwam er een groep binnen die zich aan de tafel achter hen zette. 'Niet meteen kijken', zei Sanne, die langs Isabelle spiekte. 'Maar volgens mij zit je nieuwe surfvriend achter je.'

Ondanks de waarschuwing van haar vriendin keek Isabelle wel meteen om. 'Hoi', zei Victor, die ontspannen naar haar lachte. 'Nou, dan hebben we het ongemakkelijke deel ook maar meteen gehad.'

Isabelle keek hem niet-begrijpend aan.

'Het ontmoeten van de schoonfamilie', zei hij met een armzwaai. 'Pap, mam, dit is...'. Hij staarde haar een paar seconden aan en herinnerde het zich toen weer. '... Isabelle', maakte hij zijn zin af.

Sanne stikte bijna van het lachen, terwijl Isabelle ongemakkelijk de rest van zijn gezelschap gedag zei. Ze herkende zijn broer en verder was Victor met zijn ouders en een vrouw die erg op de moeder leek, dus concludeerde ze dat dat zijn zus moest zijn. Er was ook nog een man van rond de dertig, die een baby droeg.

Victors familie leek gewend aan zijn manier van doen en verblikte niet toen ze hallo zeiden. Daarna draaide Victor zich gelukkig om om zijn aandacht op zijn familieleden te richten. Sanne veegde een traan weg die over haar wang liep en probeerde zichzelf onder controle te houden, maar elke keer won de lach het. Isabelle schoof heen en weer en grinnikte zelf als een boer met kiespijn. ‘Wat een figuur’, mompelde ze hoofdschuddend en ze nam nog een slok van haar wijn.

Gelukkig liet Victor haar met rust en even later arriveerde de visschotel. De schaal zag er fantastisch uit en het water liep Isabelle in de mond bij het zien van de oesters, garnalen, mossels en kokkeltjes. Ze begonnen te eten en waren zo diep in gesprek dat ze de aanwezigheid van de groep achter haar vergat, tot de schaal leeg was en haar glas ook en ze om een kop koffie en de rekening vroeg.

‘Sorry’, zei de eigenaar van het restaurant, die hen zelf kwam bedienen. ‘Koffie gaat helaas niet, jullie krijgen nog een fles wijn.’

Isabelle keek hem aan. ‘Hoe bedoelt u?’

Hij haalde kort zijn schouders op en grijnsde. ‘Cadeau-tje van de meneer achter jullie.’

Isabelle keek om en zag dat Victor en zijn broer als enigen aan de tafel waren overgebleven. De ouders waren vertrokken, net als de zus – althans, ze vermoedde dat het de zus was – met haar man en kindje. ‘Jullie fles was leeg’, zei Victor met een blik alsof het laten aanrukken van een nieuwe daardoor onvermijdelijk was geweest.

‘Ik moet nog rijden.’

‘Ik regel wel een taxi.’

‘En de auto dan?’

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Heb je die vandaag nog nodig?’

‘Welnee’, zei Sanne snel voor Isabelle kon antwoorden. ‘We hebben verder toch geen plannen.’

‘Dan zorgen we morgen wel dat die terugkomt’, zei Victor opgeruimd. ‘Kom hier met je glas.’

Isabelle aarzelde nog even, maar toen gaf ze haar verzet op. Ze stak haar glas uit en Victor stond op. Hij vulde het met één hand op zijn rug, alsof hij de ober was. ‘Ervaring?’ vroeg Isabelle.

‘Er is geen baan die mijn broer niet heeft gehad’, zei de andere man nu. ‘Ik ben trouwens Adam.’

Hij reikte zijn hand uit en ze schudde die, in een vreemd formeel moment. ‘Isabelle.’

‘Ja.’ Hij knikte en glimlachte. ‘Mijn broer zei het al.’

Adam stelde zich ook aan Sanne voor, waarop Victor ook haar glas bijvulde. ‘Is je familie vertrokken?’ vroeg ze aan hem en hij knikte. ‘De kleine moest slapen en mijn vader zou rijden. Maar mijn broer en ik hadden nog geen zin om terug te gaan naar ons vakantiehuis.’ Hij wierp een blik op de zee. Het water rolde nu tot onder het strandtentje. Het geruis van de golven mengde zich met de vrolijkheid van spelende kinderen. Isabelle nam een slok wijn en toen nog eentje en toen haar halve glas ineens leeg was, bedacht ze dat het maar beter was dat ze vandaag niet meer hoefde te rijden.

‘Bezwaar als we bij jullie komen zitten?’ vroeg Victor. Hun tafel werd afgeruimd en het had ook wel iets ongemakkelijks hoe Isabelle de hele tijd achterstevoren zat, terwijl Sanne het gesprek bijna niet kon volgen.

‘Nee, natuurlijk niet.’ Ze schikte wat in, hoewel het een vierpersoonstafeltje was. Victor en Adam pakten hun glazen en schoven aan. Nu ze zijn broer van dichterbij zag, viel het Isabelle eigenlijk pas op hoe Victor en hij op elkaar leken. Op het eerste gezicht had Adam met zijn donkere haar en wat smalle gezicht niet zoveel van Victor weg, maar van dichtbij had hij dezelfde oogopslag. En dezelfde pretlichtjes.

Ze voelde die ogen op zich gericht en ontmoette heel even zijn blik, tot ze de hare neersloeg. Ze nam nog een slokje wijn en luisterde naar Victor, die vertelde over een

hachelijk avontuur met zijn surfplank en een monstergolf en bedacht dat ze niet zoveel had moeten drinken, terwijl ze tegelijkertijd de loomheid van de alcohol over zich heen liet komen. Ze lachte om het verhaal en uiteindelijk wisselde ze een blik met Sanne en bedacht dat het boeken van deze vakantie het beste idee in tijden was geweest.